

VAN DE BONEFISH, DE HAAI EN DE BARRACUDA

TEKST & FOTOGRAFIE HANS BOCK

Totdat er ineens een half afgekloven bonefish voor je voeten ligt...

Het is ongeveer 30 graden Celsius en er staat een milde oceaanwind. Je loopt op je waadschoentjes langzaam door het glasheldere water van de flats van een van de eilanden van de Bahama's. Je loert als een reiger of je ergens een staart uit het water ziet steken, een grijze vlek of zwarte kraal ziet verschuiven of omgewoeld zand ziet zweven. Het is je eerste tropische vistrip en het is moeilijk.

Niet de groupers en jacks die je boven het rif en langs de mangroves vangt. Ook niet de kleine barracuda's die vaak onstuimig met hun messcherpe gebit je Crazy Charlie van je leadpunt bijten. Het is de bonefish die het uiterste van je vergt. Alle ervaring, opgedaan door vele jaren lopen en waden langs en door beken, krekken, rivieren en meren in binnen- en buitenland, lijkt hier niet te tellen. Hier is het anders. Ook de verscheidenheid aan flats maakt het lastig. Sommige zijn dun begroeid met korte plukjes zee gras. Andere totaal bedekt met verschillende soorten korte plantjes. Ook vis je op flats waar scherpe brokken koraal uit de bodem steken en flats met alleen spierwit zand. Op alle flats zoek je naar aanwijzingen die duiden op de aanwezigheid van bonefish.

De schittering van de zon, de kabbel op het water en het hartstochtelijk verlangen een bonefish te spotten, spelen spelletjes met je waarnemingsvermogen. Schuin voor je lijkt een schoolje van een stuk of acht bones te zwemmen. Omdat ze recht op je af lijken te komen, hurk je snel, breng je met twee valse worpen je lijn op lengte en plaats je je Crazy Charlie netjes een metertje voor de school. Ineens lijken de visen echter verdwenen. Je stript een paar keer, maar er gebeurt niets. Je gaat weer rechtop staan en stript de vlieg verder binnen. Je hebt geen vis zien wegschieten, terwijl je inmiddels weet hoe dat er uitziet. Het wordt je duidelijk dat er helemaal geen schoolje bones geweest is. Je drinkt wat water en loopt verder over de eindeloze flat.

Na ongeveer tien minuten weet je het zeker: er zwemt een bonefish ongeveer negen meter schuin rechts voor je. Je hart klopt in je keel en je voelt de opwinding. Het is een grote, alleen zwemmende bonefish. De vis heeft je nog niet gezien en zwemt frank en vrij, zoekend naar iets eetbaars in jouw richting. Ook nu het vaste ritueel: hurken, lijn op lengte brengen en de vlieg plaatsen. Op het moment dat de Crazy Charlie in het water plopt, zie je een reactie bij de vis. Gespooked? Nee! De vis zwemt recht op de Crazy Charlie af, die inmiddels op de zandbodem ligt. Je stript langzaam en ziet hoe de bonefish je vlieg als het ware opzuigt. Met je lijnhand maak je een rustige stripbeweging. Contact! Tegelijkertijd hef je je hengel. Hangen! De vis neemt een run en je houdt de hengel hoog om zoveel mogelijk lijn uit het water te houden. Nog steeds ben je opgewonden. Zul je hem kunnen landen?

Na een paar spannende minuten, waarbij de bonefish flinke runs heeft genomen, reel je de vis relatief makkelijk naar je toe. Plotseling neemt de druk echter enorm toe. Je kunt niet meer strippen, maar de vis neemt geen run. Vast? Dat lijkt uitgesloten. Rondom je zie je alleen een kale zandbodem. Toch is er iets vreemds aan de hand. De vis lijkt wat lijn te nemen, maar gedraagt zich niet als een bonefish. Dan begint, ongeveer tien meter voor je, het water door een enorm gespetter te schuimen. Dat kan onmogelijk van de bonefish zijn. Je herinnert je in een flits dat je gisteren iets vergelijkbaars hebt meegemaakt. De bonefish die je op het einde van de drill binnenstripte, werd toen door een barracuda gegrepen en doormidden gebeten. Ook toen voelde je een flinke druk, maar dat duurde maar een fractie van een seconde. Nu is het duidelijk anders.

Ineens zie je een dikke grijze staart door de lucht zwaaien en valt je oog op een bloedspoor in het water. Je realiseert je wat er aan de hand is. De bonefish is aangevallen door een haai. De haai is aan het schudden geweest om een stuk van de bonefish af te scheuren, waar-

▶ door het schuim op het water ontstond en er bloed vrijkwam. Dan valt de druk ineens helemaal weg. De haai heeft de bonefish losgelaten en je kunt weer binnenstrippen. Net op het moment dat je voor het eerst stript, zie je de haai weer aan komen zwemmen. Van schrik stop je met strippen. Je hart bonkt in je keel. Het is waarschijnlijk een blacktip haai van ongeveer anderhalve meter lang. Je realiseert je ook dat je er zelf ongeveer tien meter vanaf staat en dat de dichtstbijzijnde kant, waar je het water uit zou kunnen, zo'n tachtig meter achter je is. De haai pakt de bonefish weer in zijn bek en schudt met zijn kop. Daar sta je dan met in je hand een aftma-7-hengeltje en een Crazy Charlie op haakmaatje 6 en aan de andere kant een woeste haai die jouw bonefish aan het verscheuren is.

Als de haai de bonefish weer loslaat, flitsen er allerlei scenario's door je hoofd. Je gaat er vanuit dat de haai nog eens terugkomt voor de bonefish en neemt aan dat hij niet in jou geïnteresseerd is. De kans

Voordat je je realiseert dat deze vis het aas in een keer in zijn geheel in zijn bek heeft genomen, voel je de lijn door je vingers glijden. Aanslaan!

dat je de haai zult vangen is echter nihil. Misschien is het beter om de dode bonefish snel binnen te strippen, te onthaken en in het water te gooien. De haai kan hem dan opeten en jij kunt het water uit. Maar wat zal er gebeuren als de bonefish vlakbij je is en de haai hem aan komt vallen? Misschien kun je beter nu je lijn doorsnijden en wegwezen. Wat gebeurt er als er door al het gespetter en het bloedspoor

zo meteen meerdere haaien jouw kant op komen? Ineens voel je je ongemakkelijk in deze paradijselijke omgeving.

Dan duikt de haai weer op zijn prooi en schudt uit volle kracht met de bonefish. Je voelt dat de druk weer wegvalt, maar de haai schudt nog steeds met zijn kop en lijkt de bonefish toch nog vast te hebben. Terwijl je binnenstript, houd je de haai goed in de gaten. Het voelt alsof de bonefish er nog aan zit en je begrijpt daarom niet dat je ook iets in de bek van de haai ziet. Totdat er ineens een half afgekloven bonefish voor je voeten ligt. Het is duidelijk dat de haai de andere helft aan het doorslikken is.

De haai zal zo meteen zeker op zoek gaan naar de rest van de bonefish. Wegwezen dus, en de halve bonefish onthaken en achterlaten! Dan schiet toch de gedachte door je hoofd: Waarom niet de haai proberen te vangen? Dat is echter onmogelijk met deze uitrusting. Je bedenkt ineens dat je in de mangrovestruiken aan de kant je aftma-10-hengel hebt liggen, opgetuigd met een tarponvlieg. Als je hier een staaldraadje aan vastmaakt en de vlieg kaal snijdt, zou je de halve bonefish als aasvis kunnen aanbieden.

Je loopt zo snel als je kunt door het ondiepe water naar de mangroves en vindt vrij snel je tarponhengel. Aan de dikke leader maak je een stuk staaldraad vast en de tarponvlieg wordt opgeofferd. Je prikt de kaal gemaakte Tiemco 600S door het vlees van de bonefish en loopt opgewonden terug naar de plek waar alles zich heeft afgespeeld. De haai is niet meer te zien en alles lijkt tot rust gekomen. Toch leg je de halve bonefish op het witte zand van de flat en trekt, terwijl je achteruit loopt, lijn van je reel, zodat je op een tiental meters afstand kunt afwachten wat er gebeurt.

Binnen een minuut verschijnt de haai, die recht op de bonefish afzwemt. Zo makkelijk is het dus. Je controleert nog eens snel of je slip goed ingesteld staat en of je vliegenlijn de vrije loop heeft. Alles ziet er goed uit. Dan gebeurt er iets totaal onverwachts. De haai weigert het aas. Hij zwemt er overheen en verdwijnt uit het zicht. Zou de haai het staaldraad gezien hebben? Misschien de geur van je handen geroken? Je begrijpt het niet. Zou de haai nog een keer op onderzoek uitgaan, of was hij definitief vertrokken? Net als je je dat afvraagt, zie je uit je rechterooghoek een donkere vis aankomen zwemmen. Het is duidelijk niet de haai van zojuist. Zonder enige aarzeling zwemt deze vis op de halve bonefish af. Voordat je je realiseert dat deze vis het aas in een keer in zijn geheel in zijn bek heeft genomen, voel je de lijn door je vingers glijden. Aanslaan! Met je hengel horizontaal naar de vis gericht, loop je achteruit. Je voelt contact, houdt je rechterhand op de reel om de slip te blokkeren en geeft een enorme ruk.

Wat er dan gebeurt, heb je nog nooit meegemaakt. De vis schiet als een kogel door het water. Hierbij ontwikkelt hij zoveel snelheid dat hij in zijn geheel, volledig horizontaal, dus evenwijdig aan het wateroppervlak, uit het water vliegt. Na een paar meter smakt hij weer in het water om er meteen op dezelfde ongelooflijke manier weer uit te vliegen. Dan gaat de run verder onder water. Na een aantal seconden zie je de vis in de verte weer uit het water springen. Je realiseert je dat het een enorme vis is en twijfelt of je hem ooit zult landen. Zo ver is een gehaakte vis nog nooit van je vandaan geweest. De reel blijft doorgieren en de backing vliegt met vele meters per seconde van je reel.

De vis lijkt niet te stoppen, maar als je niets doet is de vis zo meteen tweehonderd meter van je vandaan en verlies je alle controle. Je besluit om de slip verder aan te draaien.

Het lijkt geen effect te hebben. De vis heeft nog geen enkele pauze in zijn run gehad. Nog maar een draai aan de ring van de slip. Gelukkig voel je nu gebonk en is het duidelijk dat de vis vaart mindert. Je voelt de opluchting als minuten later eindelijk weer vliegenlijn door je hengelogen schuift. De vis is nu nog maar ongeveer dertig meter van je vandaan. Dan flitst het door je heen hoe je deze vis moet gaan landen. En wat zou het zijn? Zomaar uit het water pakken is waarschijnlijk geen optie. Een schepnet heb je niet en dat zou ook niet passen. Misschien kun je met de uitgedrilde vis nog aan de haak naar de kant lopen. Eerst maar eens kijken wat het is en de laatste meters proberen binnen te halen. Als je de vis, op ongeveer vier meter van je vandaan, voor het eerst goed ziet, schrik je je rot. Het is een barracuda. Maar

wat voor een! Veel en veel groter dan een meter! Wat een kop en wat een gemene blik. Het is alsof-ie je recht aankijkt. Je merkt dat je moet slikken en echt angstig bent. Allerlei gedachten schieten door je hoofd. Lijn doorsnijden en wegwezen? Misschien komt-ie wel achter je aan als je wegrent! Onthaken lijkt echter ook geen optie. Doordat je de vis niet echt dichterbij krijgt, heb je tijd om wat langer na te denken en word je iets rustiger. Eigenlijk zou je heel graag de vis willen landen, hem vasthouden en er een foto van maken.

Je probeert met de vis op ongeveer drie tot vier meter van je vandaan rustig naar de kant te waden. Af en toe schudt de vis flink met zijn kop en moet je wat lijn toegeven, maar voor het grootste deel zwemt de vis eigenlijk aardig mee. Je realiseert je dat de kans bestaat dat de vis hierdoor wel eens op kracht zou kunnen komen en zo meteen helemaal niet meer te landen zal zijn. Al lopend, kijk je steeds naar de vis en een gevoel van trots maakt zich van je meester. Wat een gigantische barracuda! Zijn bek is groter dan jouw hoofd. Ook zie je duidelijk een aantal forse voortanden. Naarmate je dichterbij de kant komt, wordt het water ondieper en komt de hoge vis met zijn buik op de grond. Daar is hij niet van gediend en begint enorm te schudden. De vis neemt echter geen run meer. Als de vis stil ligt, merk je dat je hem niet verder over

het zand naar de kant kunt trekken. De vis is hiervoor veel te zwaar. Daar sta je dan. De vis nog in het water en springlevend. Niemand in de buurt om je te helpen. In je rugzak zit een statief, maar je durft de vis eigenlijk niet uit het water te tillen. Als hij je zou bijten, is dat met deze temperatuur, ver van de bewoonde wereld en zonder EHBO-uitrusting, levensgevaarlijk. Uiteindelijk besluit je toch om het statief met de camera op te zetten en te proberen de vis uit het water te tillen. De vis is erg zwaar, maar het lukt om hem zonder kleerscheuren te fotograferen.

Na de release, waarbij je voor de veiligheid de staaldraad met de haak in de bek van de vis achterlaat, loop je terug naar de kant. Als je uitgeput in het zand ploft, draai je de hele film nog eens in gedachten af en sta je stil bij een aantal beslissingen die je hebt genomen. Alles lijkt zich in een roes te hebben afgespeeld. Toch ben je, gerekend vanaf het aanwerpen van de bonefish, meer dan een uur bezig geweest. Voor je die avond in slaap valt, denk je nog steeds alleen aan de kolossale barracuda en de manier waarop je hem gevangen hebt. Je komt tot de conclusie dat je uiting gegeven hebt aan een oerdrift: het willen vangen van een roofdier dat jouw prooi af wilde pakken.